

Nė vieno

Ir metai sugrąžina mums žodžius
Ištrupinta kreida ir kaulais,
Yra tiktai tokia žiema – kitos nebus:
Mes esam jai druska. Ir žemė.

Virš mūsų – daugiaaukščiai milžinai.
Jų žvilgsnių tuštuma – iš mūsų.
Vėl krenta šlapdriba pilkais vardais
Į kiemo šulinio paunksnę.

Atodrėkj palaimins pabaiga
Visų laikų, visų tarybų, –
Taip drumstą vandenį trečia karta
Dar moka perkeisti į vyną.

Virš spirituotos upės – tik garai
Ir krykiančios kreivai žuvėdros,
Kiek žodžių metams susigrąžinai?
Kiek užrašai tikrų?

Nė vieno.

Išpustyta

Išpustytuose kalbos namuos langų šukelės
Aštrios aštrios,
Basas balsas, sielos balsas tyli lyg papjautas,
Viskas, taškas.

Šalčio stygos, geliantys tamsos smuikeliai
Svirpia raštą,
Liepų šerpės, kryžiaus stotys, sniegas baltas,
Ir už ką man?

Ir už ką man šitiek tos gelmės ir laimės?
Vietoj saulės,
Vietoj kelio pats juodžiausias vėlių kalnas,
Klaupkis, kelkis.

Klaupkis, kelkis, klaupkis, kelkis...

Būk kas nori, iš kur nori, neatleisiu,

Klaupkis, kelkis, klaupkis, kelkis...

Net jei sapnas.

Klaupkis, kelkis...

Net jei skausmas, net jei staigia nevilties
Skalikas laisvėj.

Klaupkis, kelkis...

Tuščia, lekia, ar matai, lengvai kaip lekia
Per pusnynus
Rogės, skambaliukai, sakiniai lediniai?

Žodžiai klaidūs, žodžiai žiaurūs, žodžiai slysta:
Išpustyta viskas, išpustyta.

Nemėgstu didžiųjų

Nebemoku mylėti didžiųjų dienų.

Man patinka mažosios.

Pačios mažiausios.

Lietaus. Prieblandos.

Kurios taip kerėpliškai ir vis dėlto drąsiai.

Jų pilkos akys ir jų karalystė. Rytojus.

O dar tos didžiosios.

Lyg pradžios raidės senovės foliantuose.

Kiek begėdiškai daug jose vietos mūsų senatvei.

Mūsų dulkėms.

Per daug trumparegiškai. Ilgapirštiškai.

Kol visa išmintis telpa į sms ženklų skaičių,

Visa kita yra išimtis.

Nemėgstu didžiųjų dienų.

O jos vis išaušta.

Kaskart vis didesnės.